

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 125/02-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., bytom N. Z., toho času v Ústave na výkon väzby v N., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., N. Z., pre porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní vedenom proti nemu na Krajskom súde v Nitre pre trestný čin podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa obrátil s podaním z 3. júna 2002 Ing. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), pričom toto podanie bolo doplnené podaním jeho právneho zástupcu z 8. júla 2002. Prvé podanie je označené ako „Sťažnosť“ a týka sa porušovania sťažovateľových „základných práv a slobody vyplývajúcich z Ústavy

SR ako i z Európskeho dohovoru na Krajskom súde v Nitre“. Druhé podanie je označené ako „Doplnenie sťažnosti“.

V prvom podaní sťažovateľ poukázal na viacnásobné porušenie jeho práv a slobôd garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Zdôraznil predovšetkým, že: do väzby bol vzatý 18. mája 2000 Okresným súdom v Nitre z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) a od tej doby sa nachádza v Ústave na výkon väzby v Nitre; po podaní obžaloby na Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 3. januára 2001 tento súd nekonal v primeranej lehote, pretože periodicita hlavného pojednávania bola v priemere 2,5 - mesačná (čl. 48 ods. 2 ústavy); došlo k porušeniu práva na nezávislý a nestranný súd, pretože krajský súd v podstate neprihliadal na dôkazy v jeho prospech, pričom celé trestné stíhanie je nedôvodné a pri nedôvodnom trestnom stíhaní nie je možná ani existencia dôvodov väzby podľa § 67 TP (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Na záver tohto podania sťažovateľ uviedol: „Verím, že ÚS SR podľa čl. 130 ods. 1 písm. f) Ústavy SR v tejto veci začne urýchlene konať a vysloví názor, že boli porušené moje ústavné práva a potvrdí, že väzba, v ktorej sa momentálne nachádzam je nedôvodná. Za dostatočné zadosťučinenie by som predpokladal prepustenie mojej osoby z väzby, ako i úhradu za spoločenskú ujmu a za nezákonne strávený čas vo väzbe – primerané finančné odškodnenie.“

Druhé podanie nasledovalo po výzve ústavného súdu z 1. júla 2002, v ktorej bol sťažovateľ upozornený na podmienky poskytovania ústavnej ochrany [s odkazom na znenie príslušných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], vyzvaný na

odstránenie nedostatkov jeho podania a poučený o možnosti odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade ich neodstránenia.

K druhému podaniu právny zástupca sťažovateľa pripojil aj viaceré prílohy vzťahujúce sa na trestnú vec sťažovateľa, predovšetkým uznesenia krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa jeho väzby.

V tomto podaní poukázal okrem iného najmä na sťažnosť adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) z 3. júna 2002 ohľadne prieťahov v súdnom konaní na krajskom súde (čl. 48 ods. 2 ústavy), ako aj ignorovanie dôkazov vykonaných v prospech sťažovateľa (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru); krajský súd vo svojich uzneseniach o predĺžení väzby nevykladal dôvody reštriktívne a svoje odôvodnenie len zovšeobecňoval, a tým predlžoval väzbu neúmerne dlhú dobu (čl. 5 ods. 4 dohovoru); po vynesení odsudzujúceho rozsudku voči nemu krajským súdom 1. júla 2002 (podal proti nemu odvolanie) požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, a vzhľadom na to, že krajský súd žiadosť zamietol, podal 7. júla 2002 sťažnosť na takýto postup ministerstvu spravodlivosti.

Napokon právny zástupca v mene sťažovateľa požiadal, aby „Ústavný súd vyriekol, že súdne konanie na Krajskom súde v Nitre bolo neprimerane dlhé a zároveň žiadam, aby Ústavný súd SR vyriekol, že moja väzba bola a je v súčasnosti nezákonná a preto žiadam, aby Ústavný súd SR zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 1. júla 2002 o dôvodnosti mojej väzby“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy túto poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 - 130 ústavy, a to za presne vymedzených procesných podmienok vrátane kvalifikovaného podania, návrhu na začatie konania, ktorého náležitosti sú bližšie ustanovené napr. v § 20 ods. 1, § 49, § 50 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

V zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

III.

Jednou zo zákonných náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde je aj označenie rozhodnutia, akého sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, v zmysle § 20 ods. 1 cit. zákona. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade viazaný návrhom na začatie konania, čo sa najtransparentnejšie prejavuje pri viazanosti návrhom rozhodnutia, ktoré by mal vysloviť, keďže v tomto návrhu je vyjadrená podstata návrhu na začatie konania (teda aj sťažnosti).

Ani v podaní sťažovateľa a ani v podaní jeho právneho zástupcu nie je vôbec označené konanie krajského súdu, kde má byť trestne stíhaný (sp. zn. 1 T 2/01 vyplýva iba z príloh).

Ani v jednom z návrhov rozhodnutí, ktoré by mal ústavný súd vysloviť, nie je komplexne a presne označené to, čo má takýto návrh v obdobných prípadoch minimálne obsahovať, t. j. orgán, ktorý mal porušiť právo alebo slobodu; konanie, v ktorom vykonával svoju právomoc; porušené právo alebo sloboda; spôsob, ktorým malo k tomuto porušeniu dôjsť.

Naznačená formulácia návrhu rozhodnutia, ktoré by mal ústavný súd vysloviť, ako nevyhnutná súčasť zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania, je tiež nevyhnutnou podmienkou na to, aby pri predbežnom prerokovaní v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd mohol preskúmať návrh na začatie konania zo všetkých stránok, to znamená aj z hľadiska, či nie sú dané iné dôvody na jeho odmietnutie podľa ods. 2 citovaného ustanovenia.

Sťažovateľ, ktorý je zastúpený kvalifikovaným odborníkom v oblasti práva (advokátom), mal možnosť - aj vzhľadom na výzvu ústavného súdu z 1. júla 2002 a jeho rozhodovaciu činnosť, ktorá je každoročne publikovaná v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky - osloviť ústavný súd podaním (sťažnosťou), ktoré by splňalo zákonné náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde. Keďže už samotná

formulácia návrhu rozhodnutia, ktoré by mal ústavný súd vysloviť, nezodpovedá zákonným požiadavkám, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (bez toho, že by sa osobitne zaoberal prípadnými ďalšími nedostatkami sťažnosti).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2002